

Van Harlingen naar Servië

Als kind hoopte Pier Meindersma hartgrondig dat God hem nooit zou vragen om zendeling te worden. De jonge Fries wilde namelijk boer worden. Hij doorliep ook de Hogere Landbouwschool, maar tot agrariër zou Pier het nooit schoppen. Hij koos voor een vervolgopleiding (theologie) en schopte het uiteindelijk tot voorganger. Nu, op 57-jarige leeftijd, wordt hij alsnog zendeling. Samen met zijn vrouw Joke (58) vertrekt hij binnenkort naar Servië om te gaan werken onder de Roma.

Het afscheid nadert met rasse schreden. Tien jaar hebben Joke en Pier Meindersma BG Harlingen als predikantsechtpaar gediend, maar sinds 1 september kunnen ze zich volledig storten op de voorbereidingen van hun verblijf in Servië. Ze kijken terug op een mooie tijd. “We hebben geprobeerd ons leven en het Evangelie te delen met de mensen om ons heen. Afhankelijkheid van God is belangrijk”, betoogt Pier. “Als ik Zijn Woord wil zaaien, moet ik eerst investeren in mijn relatie met Hem, anders heb ik niets uit te delen. Het begint bij gebed, gebaseerd op Gods Woord. De bijbel is onze accu.”

Doe-het-zelver

Op zijn studeerkamer staat een bord, waar Pier zelf een bijbeltekst in heeft gegraveerd. Het is een vers uit Psalm 127: ‘Zo de Heere het huis niet bouwt’. “Ik heb voor deze tekst gekozen, omdat ik van nature een doe-het-zelver ben. Als ik naar dat bord kijk, besef ik weer dat ik de kruiwagen zelf aan het duwen ben. En als ik (te) druk ben, helpt deze tekst mij ruimte te maken voor God. Als ik Hem dan weer opzoek, laat de Heilige Geest mij vaak voelen: wat maak je je nu druk?” En dat geeft vervolgens weer rust.”

Vijf jaar geleden begonnen Pier en Joke heel voorzichtig na te denken over hun toekomst. Een bezoek aan Zuid-Afrika speelde daar een belangrijke rol in. “Onze zoon Sibbele (tegenwoordig voorganger bij BG Rotterdam-Centrum) liep stage in bij zendeling Sietse Veenstra, die onder de Zulu’s werkte. “Heit, nu wordt het wel eens tijd dat je deze kant op komt”, zei Sibbele tegen mij. Daarop heb ik de stoute schoenen aangetrokken en ben ik drie weken in Zuid-Afrika geweest. Ik heb uiteindelijk

zelfs een bijdrage mogen leveren aan een conferentie over gebed, waar ik het Onze Vader mocht behandelen. Prachtig om te doen. Op een bepaald moment kwam de mentor van Sibbele naar voren. Hij stelde dat het goed was om te bidden om Gods leiding. Vooral de vraag: ‘Wat wil God met het laatste gedeelte van jouw leven?’ bleef bij mij hangen. Met die vraag ben ik aan de slag gegaan. Waar liggen mijn kwaliteiten? Wat heeft God in mij gelegd? Waar krijg ik energie van?”

Deze vragen stelden Pier en Joke ook aan elkaar. “Joke is goed in organiseren”, weet Pier. “Verder heeft ze de gave van barmhartigheid.”

“Pier legt mensen graag de fundamenten uit van het geloof”, vult Joke aan. Pier: “Hoe kun je een stabiel christen worden? Zo stabiel dat je niet afhankelijk bent van de omstandigheden, maar dat je genoeg hebt aan de bemoeiding van God? Ik vind het mooi om dingen vanuit de Bijbel door te geven aan mensen, zodat zij het op hun beurt ook weer kunnen doorgeven aan anderen.”

Na het bezoek aan Zuid-Afrika kreeg Pier de gelegenheid om in de Roemeense hoofdstad Boekarest les te geven aan zigeuner voorgangers. “Er is daar een grote honger naar het Woord. Die jongens kregen er geen genoeg van. Hier moet een preek beslist niet te lang zijn, maar voor deze voorgangers konden de lessen juist niet lang genoeg duren.”

Ruim drie jaar geleden stuitten Joke en Pier op een vacature van de Stichting International Teams (Iteams-NL), waarin gezocht werd naar reizende bijbelleraren voor de Balkan. Er volgde een ‘mooi gesprek’ met vertegenwoordigers van de zendingsorganisatie in Ermelo, maar door privé-omstandigheden bleek de tijd nog niet rijp om de stap naar het buitenland aan te wagen. In de tussentijd

reisde Pier (samen met zoon Sibbele) wel weer af naar Boekarest om les te geven aan Roma-voorgangers. Een jaar later nam Iteams-NL opnieuw contact op met de familie Meindertsma. Joke en Pier besloten mee te doen aan een introductiecursus, die drie weekenden in beslag nam. “We werden steeds enthousiaster, maar besloten daar onze mond over te houden, omdat we nog niet wisten hoe onze toekomst eruit zou gaan zien. We wilden geen overhaast besluit nemen om er vervolgens mogelijk achter te komen dat onze buitenlandse droom een bevestiging was. Bovendien hoefden we voor ons gevoel niet per se naar verre oorden om het Evangelie onder de aandacht te brengen. Ook hier voelen we ons wel eens zendelingen, omdat het percentage gelovigen in deze contreien laag is. Onze jongeren hebben heel weinig kans om verkering te krijgen met een jongen of meisje dat ook christen is.”

Na de cursus kregen Pier en Joke diverse mogelijkheden om zich aan te sluiten bij projecten in het buitenland. Uiteindelijk werd het een project in Servië (meer daarover elders op de pagina). “We hebben in januari het gebied voor de tweede keer bezocht en veel contact gehad met het directeurssehtpaar dat daar de leiding heeft. Stukje bij beetje zijn we meer betrokken geraakt.”

Dat Servië de bestemming zou worden, was wel even wennen voor Pier. “Ik had vooral warme gevoelens voor Roemenië, zat helemaal niet aan Servië te denken. Maar nu we daar geweest zijn en de mensen hebben gesproken, is mijn blik enorm veranderd. Er is een klik ontstaan. Dit is een geschikte plek voor ons.”

“Hier moet een preek beslist niet te lang zijn, maar voor deze voorgangers konden de lessen juist niet lang genoeg duren”

Onzeker avontuur

Toen de kogel door de kerk was, riepen Joke en Pier de Harlingse raadsleden bij elkaar, samen met hun vrouwen. “We hebben geen enkele wanklank gehoord. ‘Dit past wel bij jullie’ was de algemene tendens.”

De zeven kinderen van Joke en Pier reageerden iets minder enthousiast. “Ze staan wel heel positief tegenover het zendingswerk in Servië, maar vinden het ook lastig dat we straks op afstand zitten. En dat vinden we zelf ook moeilijk.”

In de buurt is er gemengd gereageerd op het besluit van de familie Meindertsma. “De meesten vinden het best raar dat je al je zekerheden opgeeft voor een onzeker avontuur

in het buitenland. Wij weten ook niet precies wat we gaan tegenkomen, maar we voelen ons er rustig onder. God zal ons leiden.”

Het is voor Pier en Joke wel duidelijk dat de Serven hen in eerste instantie niet met open armen zullen ontvangen. “Wij kijken niet positief naar Servië, maar zij ook niet naar ons. Wij hebben indertijd twee bruggen gebombardeerd bij Novi Sad. Als zij het over de oorlog hebben, dan zien ze ons als de vijand. Als westerlingen moeten we sowieso enorm oppassen en niet het voortouw nemen. Ze hebben weinig goede ervaringen met ons, omdat we altijd alles ‘beter weten’. Hopelijk krijgen we de kans om te laten zien dat we komen om te helpen. Mijn voornaamste taken zijn het doorgeven van Gods Woord en het bemoedigen van mensen, terwijl Joke vooral op het educatieve en humanitaire vlak actief zal zijn.”

Inmiddels worden Pier en Joke volop geconfronteerd met praktische vragen. “Welke spullen laat je achter, welke neem je mee? Dat is best ingewikkeld.” Lachend: “Voor een koffiezetapparaat moet je al invoerrechten betalen. Dat wordt dus nog even puzzelen.”

Joke en Pier Meindertsma worden op zondag 8 oktober uitgezonden door BG Harlingen. De dienst begint om 15.00 uur. Belangstellenden die meer willen weten over hun werk en/of hen met gebed en/of geld willen ondersteunen, kunnen een mailtje sturen naar hseldenrust@hotmail.com of kijken op de website: www.meindertsmaservie.nl